

MARIE AUBERT



TO  
PŘECE  
NEJSEM  
JÁ

ROMÁN

PŘELOŽILA IVANA VORÁČKOVÁ

TO

PŘECE

NEJSEM

JÁ

This translation has been published with the financial support of NORLA.  
Tento překlad vychází s laskavou finanční podporou literární agentury NORLA.

© Marie Aubert

First published by Forlaget Oktober AS, 2022

Published in agreement with Oslo Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.*

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ivana Voráčková, 2026

Cover © Exil Design, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7169-1 (pdf)

MARIE AUBERT

TO

PŘECE

NEJSEM

JÁ

PŘEKLAD IVANA VORÁČKOVÁ



PÁTEK

# BÅRD

Ještě dva dny a vyložím karty na stůl. Možná tři.

Po práci se zastavím u táty, chci si na neděli půjčit rozkládací stůl. Sám si ho musím najít v garáži, on se na mě zvenku jenom dívá, ani ho předtím neumyl.

„Venku je teď hezky,“ prohlásí táta a kývne.

Odstřím Fiu, vrtí ocasem a funí mi na nohy. Děti už roky žadoní, abychom si taky pořídili psa, ale já to pokaždé zamítnu, kdepak, tak to v žádném případě.

„Náhodou je docela zima,“ namítnu. „Na květen.“

„Náhodou jo,“ uculuje se táta.

„Takhle chladno nebývá,“ řeknu.

Naložíme stůl naležato dozadu do auta, musím sklopit zadní sedačky. Seberu obal od zmrzliny, který tam děti nechaly, najdu kšiltovku, kterou podle mě Si-vert hledal, roztřepenou gumičku, ta je určitě Linneina.

„No jo,“ řekne táta. „Jestli vy jste si ale neplánovali, že ta nedělní oslava bude venku.“

„Kdepak,“ uklidním ho. „Takoví optimisti zase nejsme.“

Přešlapuju na místě a chystám se odjet.

„Ty to teď strašně řešíš, víš to?“ prohlásí s tím svým křivým polovičatým úsměvem. Co si jako představuje, že budu dělat, když budeme mít v domě plno lidí? Zato on má moře času, jen se tu celou dobu poflakuje, sám s obtloustlým labradorem.

„No jo,“ dodá, když neodpovídám. „No jo, ty děti strašně rostou.“

„To máš pravdu,“ uznám.

„Škoda, že se toho nedožila Sissel,“ řekne.

Obrátím se a nasednu do auta.

„V kolik máme dneska večer přijít?“ zeptá se.

„Ideálně v půl osmé,“ odpovím.

Kývne, oznámí mi, že uklidil v pokoji pro hosty v suterénu, takže tam někdo může přespat.

„Tak pozdravuj doma,“ dodá ještě, zatímco si zapínám pás. „Stejně se vlastně brzy uvidíme.“

Jedu domů se stolem v kufru, míjím pole, to místo, odkud je výhled na celou vesnici. Dneska je tak jasno, že vidím až k novostavbám na nábřeží. Zahnu na silnici k naší obytné zóně a zaparkuju v garáži. Náš dům je nejhezčí. O zahradu se starala máma, pokračovala dokonce i po tom, co jsme dům převzali my a ona se odstěhovala. Chodila na návštěvu s párem zahradnických rukavic jakoby náhodou zastrčených do kabelky, plela záhony, otrhávala jablka ze dvou jabloní, jak to dělávala už od mého dětství. Zнала jména všech růží, tak nějak se s nimi laskala a věděla, jak se mají zastříhovat

a kdy by se měly před zimou zakrýt pytlou. Ellen nejdřív protestovala, její hrdost uráželo, že se máma o zahradu stará, jako by byla pořád její, jenže Ellen sama se o zahradničení nezajímala a já taky nikdy nebyl žádný zahradník, takže nám vlastně vyhovovalo, že je zahrada pěkná a my se ani nemusíme moc snažit. Připadalo nám to trochu jako luxus, procházet se mezi bohatými, bujnými květy, růžovými, žlutými, červenými, velkými jak naše dlaně, s lesklými, tmavě zelenými listy. Teď už je zahrada poněkud zanedbaná, trávník sice seká robotická sekačka, takže to vypadá aspoň trochu slušně, ale záhony jsou plné pampelišek a vysoké trávy, i růžové keře povadly. Všimnu si toho, když stůl vytahuju z auta, neměl jsem dopustit, aby to tu takhle zarostlo. Na to ale nemůžu myslet, odtěd' bude všechno jinak.

„Ahoj!“ volám, držím stůl naplocho před tělem a bokem ho pomalu posouvám dál do chodby.

„Ahoj!“ odpovídá Ellen z obývacího pokoje.

Leží natažená na pohovce s překříženýma nohama, na stolku stojí sklenička bílého vína. Jednou nohou komíhá ve vzduchu jako obvykle, něco ťuká do telefonu, a když dostrkám dovnitř stůl, sotva vzhledne.

„A je to,“ prohlásím a opřu stůl o zeď. Jak jsem ho táhl, celý jsem se zpotil.

„Bezva,“ řekne.

Ani tu neuklidila, sakra. Jsou to určitě dvě hodiny, co přišla domů, ale všechno vypadá stejně, jako když

jsem ráno odjížděl, po obýváku se válí dětské oblečení, lego a knížky, na stole špinavé skleničky a staré noviny, chuchvalce prachu podél stěn. Vmáčknu se na gauč vedle jejích nohou a zabubnuju jí prsty na kolena. Dřív mi připadalo vtipné, když se tu takhle rozvalovala s jednou rukou hozenou za hlavu a ničím se nestresovala, bylo skoro sexy, že ji vůbec netrápí, že po ní já nebo děti něco chceme. Z patra se ozve dupání, rychlé kroky, je to Eirik nebo Sivert, pravděpodobně Eirik, ten je rychlejší.

„Uvědomuješ si, že k nám brzy přijde návštěva?“ ptám se.

„Jestli si to uvědomuju?“ zopakuje Ellen a vzhlédne. „Jo, a co jako?“

Gestem obsáhnu nepořádek, ztuhnou jí rysy a zvedne se do sedu.

„Snad to můžu brát trochu s klidem?“ řekne. „Je přece pátek.“

„Bude asi lepší, když to tu nebude vypadat jako po výbuchu, ne?“ odpovím.

„Já to udělám,“ řekne s pohledem pořád upřeným do telefonu.

„Tak jo,“ řeknu. „A kdy?“

„Můžeš se uklidnit?“ podívá se na mě.

Otevřu ústa, abych odpověděl něco vzteklého, ale zarazím se, sedím tiše a nechám to být, už jsem to opakoval tolikrát, že to unavuje i mě samotného ještě předtím, než to vůbec vypustím z úst, takže je to vlastně fuk.

„Je doma Linnea?“ zeptám se nakonec.

„Jo, naše sluníčko je doma,“ odpoví Ellen a pokývne k Linneinu pokoji.

„Až tak, jo?“ zeptám se.

„Totální hrůza,“ kroutí Ellen hlavou.

„Tak to ta oslava, co pro ni chystáme, bude stát za to.“

„Jo, bude to pecka,“ uzná Ellen a oba dva se usmějeme.

Zním úplně normálně, říkám stejné věci jako obvykle a v okamžiku, kdy se společně usmíváme, se mi zdá, jako by všechno bylo jako dřív. Ona si na mně ničeho nevšimne, nemá nejmenší podezření. Vidím to na jejím úsměvu, žije v jistotě, sevře se mi krk. Když vstávám, trochu neobratně ji pohladím po koleni, zajdu do kuchyně a zadívám se na hromady talířů, drobečky na zemi a nějakou lepivou patlanici na lince, chvíli zhluboka vydechuju nosem a pak začnu vyklízet myčku. Skleničky o sebe cinkají, hrnky taky. Máme nejmíň padesát hrnečků s muminky ve všemožných barvách, žluté, červené, modré a růžové a spoustu dalších. Z postaviček znám jen Malou Miu a Šňupálka, a pak je tu ten černý hrneček, který dostávám já, když Ellen při těch pár příležitostech o víkendu prostře k snídani, muminkův tatínek v černém cylindru. Když domývám nádobí, které se nevešlo do myčky, vzpomenu si, že musím na dnešní večer připravit těsto na pizzu, taky bych si měl na chvíli sednout, jenže mám v těle hrozný neklid, vrtuli v zadku, říkává táta, tak to můžu všechno udělat prostě rovnou.

Až tu nebudu, uplynou dva, maximálně tři dny, než se tu začnou topit ve vlastním nepořádku. Eirik a Sivert si budou připravovat chleba se sýrem, ale sýr s máslem neuklidí do ledničky, celá linka bude upatlaná a plná drobečků, na podlahu vylijí colu zero. Linnea bude svoje oblečení pohazovat po koupelně a obývacíku, v záchodě zůstanou stopy po sračkách, všechny ty tisíce párů bot a holínek se budou povalovat na hromadě v chodbě. A Ellen, Ellen už se nebude moct válet nerušeně na gauči s knihou v klíně, při čtení se vždycky každou chvíli dívá do telefonu a pak si stěžuje, že jí strašně dlouho trvá, než knihu přečte, obvykle jí na to odpovídám, že sakra není divu. Teď nebude mít nejmenší tušení, odkud se ten nepořádek bere, proč se všude najednou vrší hromady oblečení a talířů se zbytky jídla. Prostě jen *páni, mrkejte na to*.

Jak to asi zvládnou, když odejdu? Až odejdu?

Dům patří z větší části mně, postavili ho máma s tátou, já vlastním pětadesát procent, Ellen patří chata, takže já se stěhovat nebudu. Stejně si ale představuju, jak tenhle dům bude vypadat beze mě, zbytek rodiny u jídelního stolu s prázdnou židlí, na které jsem sedával já, skříň bez mých bot a oblečení, moje strana postele bez polštáře a peřiny.

Mořím se s nejmenším hrncem, zůstaly v něm zaslé zbytky kaše. Ellen zase vařila Eirikovi a Sivertovi ráno ovesnou kaši, dává do ní borůvky a trochu medu a oni to vždycky všechno zbaští, ale kdo pak drhne hrnec, kdo? Když zbytky kaše pořádně přischnou, jsou

tak ostré, až se o ně člověk málem řízne. Najdu drátěnku a zkouším je sedřít, ale úplně mě ničí, jak *dlouho* to trvá, jak pomalu to jde. Hodím hrnec do vody a pevně propletu prsty, pak ho zase vytáhnu, utřu ho a strčím do skříňky, tak jak je, prásknu dvířky, a když bouchnutí dozní, slyším, jaké se rozhostilo ticho.

Už jen dva dny, říkám si a dívám se do dřezu. Zamíchám prstem ve vodě od nádobí, sleduju zbytky, které se usadily u dna, pak se voda rozhoupe, až vzniknou velké vlny, houpou se sem a tam. Možná tři dny. V neděli ne. Ale v pondělí, možná v úterý. Jo. Po mši, slavnostním obědě a všech proslovech, až bude úplně všechno zařízené, ten seznam je strašně dlouhý, nejdřív připravit pizzu a uklidit tady, aby sem mohl přijít táta s Hanne, s novou Hanne a její novou partnerkou, stresuje mě, že k tomu všemu má někdo přijít na večeri, jenže kdybych je nepozval, bylo by to divné. Ještě tři dny a řeknu to Ellen.

Telefon vibruje. Jsem jako pes, který zaslechne granule dopadající do misky, rychle si běžím utřít ruce a pak vytáhnu telefon z kapsy, nikdy ho teď neodkládám. Zatajím dech a rozhlédnu se, všechno zní stejně, děti nahoře v patře, Ellen je v obýváku potichu. Je to ona, je to Kaia. Když otevřu fotku, kterou mi poslala přes Snapchat, usměju se. Sedí u sebe na balkoně, má pivo, usmívá se do foťáku a dělá takovou tu sexy hubičku, tu, které Linnea říká *pouting*. Kaia má na sobě tílko, její hrud' a paže na slunci hebce září, vypadá to, že jí

musí být děsná zima. „Mam tu na balkoně náhodou dost teplo,“ píše. „Sakra, proč jen tam nejsem,“ odpovídám a při psaní se usmívám. „To taky nechápu,“ píše a posílá srdíčko, rychle posílám srdíčko zpátky. „Podle mě to vypadá, jako by ti byla trochu zima,“ odpovím a pošlu smajlíka lilku. „No tak mě přijď zahřát,“ odpovídá a posílá mi broskvičku, vyschne mi v ústech, zmocní se mě nedočkavá touha, v těle mi pulzuje krev. „Rád bych, ale nejde to,“ píšu, vždyť to přece ví. „Zaskočíš aspoň zítra?“ ptá se, odpovídám, že mě čeká slavnostní potvrzení křtu v kostele, kterého se účastní celá rodina a spousta přátel, mám před konfirmací, jak se tomu říká, strašně moc práce, ale zkusím to. Musím to dokázat, zítra, nevím jak, ale nějak to jít musí. Další zprávy už neprijdou.

Jdu do koupelny, zamknu za sebou, telefon pořád držím v ruce, chvíli sedím na záchodě, dokud se mi trochu nezklidní tep. Večer se musím ovládat, nemůžu vypadat mimo nebo se chovat podrážděně. Hanne by mrzelo a rozzlobilo, kdybych se nezeptal, co právě dělá, to si pak stěžuje tátovi a ten začne všelijak naznačovat, že se zajímám jen o svoji dokonalou rodinku.

Znovu si přehraju ten Kaiin snap, úsměv, prsa, paže, sklenka vína, zajímalo by mě, jestli někde vidí, že jsem tu fotku otevřel znova.

Tohle mi jde mizerně, mockrát jsem na to za poslední rok myslel, na předstírání, že o nic nejde. Nemůžu spát, všeho se lekám, dívám se na Ellen a děti a hrdlo se mi z toho všeho svírá pláčem. Tohle přece

nejsem já. Zaprvé jsem vyrostl s tátou, zadruhé je kolem mě a Ellen tolik lidí, kteří to kompletně podělali, chlapi i ženské, protože ženské nejsou o nic lepší, kdyby si to náhodou někdo myslel. Když někdo poslal k šípku celou rodinu jen proto, že někde šukal někoho jiného, vedl jsem proslovy a silácké řeči, takhle riskovat kvůli takové kravině, kvůli něčemu, co nic neznamená, vysereš se na děti, vysereš se na manželku nebo na manžela, na dům, tchyni s tchánem, společné přátele, na Vánoce, na společné stáří, na všechno. Nezbyde z toho vůbec nic, protože se ti zachtělo si vyvenčit pindoura a připadat si zase mladý a fit, protože manželka je tam dole trochu povadlá *po tom, co ti porodila tři děti*, protože si kvůli tomu chlapovi v práci připadáš v nových šatech zase sexy, vždycky je to něco takového. Lidi by se měli trochu vzchopit, říkám Ellen, kamarádům, všem to říkám. Lidi se vzdávají moc snadno. Kam se poděla morálka, kam se poděla spolehlivost? Co takhle dodržovat sliby? říkám.

Před pár lety, když máma onemocněla, se stala ta věc s Peterem. Byl tak trochu na periferii mé party kamarádů ze střední, vlastně jsem ho nikdy nedokázal vystát, pořád tak příšerně fňuká, vždycky si najde něco, za co může někdo jiný. Teď už ho nikdo z nás dlouho neviděl, protože se všem zdálo, že to začalo být temné až moc, opustil partnerku a dvě děti a ona zůstala na oba mrňouse úplně sama. Ten starší byl těžký autista, vydával hlasité divné zvuky a bylo těžké s ním vůbec navázat kontakt. Zas tak moc nás nepřekvapilo,

že Peter odešel, protože už před rozchodem chtěl pořádkem chodit na pivo k Jeppemu dole v centru, daleko častěji, než na co jsme měli čas my, častěji, než by měl stíhat on sám. Potřebuju pauzu, tvrdil Peter. Budu si muset dát chvíli přestávku. A ty zvuky, vykládal, z těch zvuků mi hrábne. Napodoboval syna, hlasitě hýkal, až se lidé kolem otáčeli k našemu stolu. Nikdo z nás se nesmál, jen jsme se po sobě dívali. Chápali jsme, že to občas potřebuje vyventilovat, proti tomu nebylo co namítat, taková situace není zrovna jednoduchá, ale tohle, to bylo úplně bezcitné, vyprávěl jsem o tom Ellen, to snad kurva ani není možné, řekl jsem. Ne, to snad není možné, odpověděla Ellen.

Když se Peter odstěhoval, řekl o tom mně, Simonovi a Jonovi v Poháru, když jsme jednou dosledovali zápas. Nevypadal moc dobře, byl hubený, roztřesený a celý zařátý. Zeptal jsem se, jak si rozdělí děti, jestli to pro něj a Johanne nebude těžké mít děti půl napůl. Nepřichází v úvahu, že bych si je bral častěji než každý druhý víkend, prohlásil Peter, tak nějak se tam pohupoval a v rukou svíral pivo. Na mě to bylo moc, nemůžu takhle promrhat celý život.

I když piju, dokážu se mezi lidmi chovat slušně, to o sobě všichni moji kamarádi tvrdit nemůžou, ale tehdy jsem praštil do stolu a zařval *jsou to sakra taky tvoje děti, hergot, nemůžeš to nechat jen na Johanne*. Peter vstal, oči celé rudé, já se taky zvedl, měl jsem takový vztek, že bych ho nejradši sejmul, cítil jsem, jak mi na krku vystoupily žíly a čelist se mi chvěje,

a barman přiběhl a přísně křikl, teď se okamžitě ÚPLNĚ uklidněte! Peter prohlásil, že klidně může jít, není problém, popadl bundu a cestou ven shodil pivo, spadlo Jonovi do klína.

„To je ale sráč,“ řekl jsem Ellen po návratu domů.

Seděl jsem na pelesti v boxerkách a ona v posteli s knihou, byl jsem trochu opilý, ale když jsem o tom mluvil, znovu se ve mně rozproudil adrenalin, dech se mi zrychlil.

„Do hajzlu,“ řekla. „Co to s těmi lidmi je?“

„Je v tom nějaká ženská,“ dodal jsem. „Nějaká mladší, už spolu dva roky spí, to je úplná klasika, nechápu, jak je to vůbec možné.“

„Je to pěkně trapný,“ prohlásila Ellen.

Viděl jsem na ní, že je spokojená, že má chlapa, který má srovnané hodnoty, pořádného muže, který něco takového neudělá, nikdy.

„Vůbec to nechápu,“ zopakoval jsem. „Takhle odejít od rodiny.“

Vlezl jsem do postele, z těla mi vyprchával alkohol, dala se do mě zima. Ležel jsem na zádech a zíral do stropu.

„Co se děje?“ zeptala se Ellen, teď zneklidněla. „Hele...“

Přitulila se ke mně, jednu nohu přehodila přes ty moje a nosem se dotkla mého krku.

„Nemusíš si to takhle brát,“ prohlásila.

Břečel jsem, nezvučně, tiše, ležel jsem s rukama podél těla.

Peter se nastěhoval k té nové ženské, teď je prý těhotná, mají dům na protější straně fjordu. Přestal jsem ho zdravít, jednou jsem v obchodě prošel přímo kolem něj. Nevím, co bych dělal, kdybych na něj narazil teď.

Vstanu ze záchodu a protáhnu si záda. Na telefonu se objeví srdíčko od Kaii, usměju se, odpovím srdíčkem, pošlu ještě jedno.

# HANNE

Zatím mě nikdo nepoznal. Sedíme na lavičce před malou letištní budovou, volám taxík, dostanu odpověď, že dorazí za dvacet minut. Ostatní lidé, kteří přiletěli stejným letadlem, už jsou dávno pryč. Zahlédla jsem pár známých tváří, chystala jsem se je pozdravit a rozbušilo se mi srdce, ale dívali se jinam, nevšimli si, že jsem to já.

„Já myslela, že pojedou nějaký letištní autobus,“ říká Julie.

„Tak to bys chtěla moc,“ odpovím s pochmurným výrazem, je to taková hláška z filmu, kterou z legrace opakujeme, Julie se zasměje.

„To je teda exotika,“ podotkne.

„Ty si sem z Osla vezeš ty arogantní móresy?“ říká kám.

„Jo tak,“ směje se. „A z tebe se už zase stala venkovská patriotka?“

Vyrazily jsme rovnou z práce. Z letiště, bezpečnostní kontroly a turbulencí mám unavenou hlavu, ale teď

se opírám na lavičky a vnímám, jak mi na tvář dopadají sluneční paprsky, hory na protější straně fjordu jsou modré a jako naleštěné. K letišti od poslední přistavěli další budovu a o trochu větší parkoviště. Vidět Julii uprostřed toho všeho, celé téhle krajiny, je tak podivné, až se musím pousmát. Julie s tímhle místem nemá společného vůbec nic, a přesto jsou tu společně, propojené. Rozhlíží se a vypadá stejně jako vždycky, krásná, v bundě připomínající větrovku a s rozčuchanými vlasy, vlastně sem docela zapadá, napadne mě, líp než já, já jsem si oblékla dlouhý kabát, na který je teď v květnu popravdě moc teplo, pro tuhle příležitost je moc luxusní.

Julie má malou cestovní tašku, já velký kufr. Včera večer přijela ke mně domů, uvařila jsem ve své pidikuchyni polévku, pak jsme se dívaly na dokument o Dolly Parton, na který jsem se původně těšila, ale v tu chvíli jsem se nějak nedokázala soustředit, a pak Julie seděla na posteli a sledovala, jak balím, vyptávala se, proč si toho s sebou беру tolik. Pokrčila jsem rameny a odpověděla, že přece budeme pryč celý víkend. Vyzkoušela jsem si šaty předtím, než přišla, všechny svršky mi připadaly těsné, divné a špatně padnoucí. Musela jsem rychle do koupelny se zvážit, přibrála jsem čtyři sta gramů. Musím sama sobě připomínat, že to jsou přirozené výkyvy, nic, kvůli čemu by člověk měl vyšilovat, ale když jsem to uviděla, vyrazil mi na zádech a v podpaží studený pot. Nakrucovala jsem se před zrcadlem, zas a znova. Moje břicho nevypadá tak, jak

jsem si představovala, je pořád velké, vypouklé a divné, občas se mi ta spodní jizva zdá křivá, přestože mi tvrdili, že je pěkná, nedokázala jsem přestat uvažovat o tom, jestli se mi nad okrajem kalhotek nezačíná dělat faldík, s nadloktími taky něco bylo, prohlížela jsem se a snažila se přijít na to, jestli mi tam nezačíná plandat kůže. Do kufru jsem si sbalila spoustu záložních modelů, většinou v černé, přestože netuším, jestli se to na konfirmaci vlastně hodí, pro jistotu ještě kalhoty s gumou v pase, protože co kdybych náhodou před odchodem do kostela zjistila, že nemám nic vhodného, co kdybych ze všech šatů najednou vyrostla.

„Na co se to díváš?“ ptá se Julie s tím svým krásným jemným úsměvem.

Když se usmívá, vypadá vychytrale, přivírá oči. V letadle si stěžovala, že prý ji bolí hlava, hned vedle nás řvalo mimino. V jednu chvíli seděla nakloněná dopředu a drobnými kruhy si mnula spánky. Poslouchala jsem ve sluchátkách hudbu a přitom ji hladila po zádech, rozhlížela jsem se, jestli někomu od nás Julie nepřipadá nevychovaná. Teď už se napila vody a vzala si nikotinovou žvýkačku a tvrdí, že už se to srovnalo.

„Slyší ti to,“ řeknu, vypadá spokojeně.

Je toho na mě moc, že jsem ji sem vzala, že sem jedeme takhle spolu, že půjdeme večer k Bårdovi a Ellen, dělá se mi z toho napětí špatně až v krku.

Taxikář je tichý mladík, kterého neznám, jistěže ne, je určitě o pětadvacet let mladší než já. Sedíme s Julií na